



# *Gränslandet*

*Zaborda 10*

# *Gränslandet*

spiritistiskt kärleksargument

av Christian Lanciai (2011)

## *Personerna:*

Lars  
Pelle  
Magnus  
Karl  
ett medium  
Klara  
Cynthia  
en sekreterare  
ordförande  
ex-ordförande  
valberedare  
Laura, Lars avlidna fru  
Dorotea  
Hildur  
Gertrud  
Monica  
Sulamit  
Harry

två poliser  
tre spiritister (Hulda, Tord, Doris)  
annan spiritistisk publik  
satanister  
andra kvinnospöken i burkhor

Handlingen äger rum inomhus.

Copyright © Christian Lanciai 2011.

## Akt I scen 1.

*Lars* Hon talar inte längre till mig, Pelle. Jag är förlorad. Jag trodde jag skulle dö när hon gick bort, det hade jag gjort om jag inte fått kontakt med hennes själ, och det är den jag har levt på sedan dess.

*Pelle* Lars, jag hänger inte med. Vad menar du egentligen? Vad har hänt?

*Lars* Ingenting har hänt, utom att allt har tagit slut.

*Pelle* Vad har tagit slut?

*Lars* Min kontakt med henne!

*Pelle* Förlåt mig, Lars, men har hon inte varit död sedan länge?

*Lars* Du vet mycket väl att hon överlevde och att hon höll kontakten med mig från andra sidan. Det var den som räddade mig. Annars hade jag dött med henne.

Det är ett som är säkert. Vi var ett lyckligt par, Pelle, ett idealiskt par, vi var oupplösliga tillsammans, vi kompletterade varandra på ett underbart sätt, då vi båda hade vad den andra saknade.

*Pelle* Och den samhörigheten menar du att har fortsatt efter hennes död. Och din övernaturliga kontakt med henne är inte bara din egen fantasi? Är du säker?

*Lars* Hade den varit det hade jag inte förlorat henne. Nu har jag förlorat henne. Hon talar varken till mig eller genom mig längre, och resultatet är att jag disintegrerar. Jag är desperat.

*Pelle* Ja, Lars, du verkar nästan i upplösningstillstånd.

*Lars* Jag är beredd att gripa efter vilket halmstrå som helst.

*Pelle* Jag kan inte själv hjälpa dig. Men jag känner en del spiritister.

*Lars* Spiritister? Du menar seanser, dansande bord och annat sådant dravel, som enkelt folk går på och låter sig underhållas av?

*Pelle* Jag känner åtminstone en seriös spiritist som aldrig har bluffat.

*Lars* Jag har varit på en del seanser. Det var så avskräckande banalt. Folk ville veta av anden var den avlidne släktingen hade gömt sina tofflor, och den avlidne kunde genom anden meddela de närmaste, att han inte längre brydde sig om sina slipsar utan att de kunde bortskänkas eller försälgas, och annat sådant nonsens.

*Pelle* Men Laura skulle säkert inte fråga dig om du glömt att stänga av spisen.

*Lars* Just därför går jag inte på seanser. Hon skulle inte ha något där att göra.

*Pelle* Du sade nyss att du var desperat nog att gripa efter varje halmstrå. Ge det en chans, Lasse. Du har ingenting att förlora på det.

*Lars* Nej, men jag kan vinna ännu mera frustrationer.

*Pelle* Du vet inte vad det är förrän du har provat det. Man skyr alltid det nya bara för att man inte har någon erfarenhet av det. Så fort man har erfarenhet av det har man vunnit något på det.

*Lars* Nåväl, Pelle, jag är desperat nog att ge det en chans. Vad var det din polare hette?

## Scen 2.

*Magnus* Jag är inte säker på att jag är rätt person att hjälpa honom.

*Pelle* Han är desperat, Magnus. Vi måste hjälpa honom. Annars gör ingen det, och han går under.

*Magnus* Vill han bli hjälpt då?

*Pelle* Det spelar ingen roll. Om han inte vill det är det ännu viktigare att vi gör vad vi kan för att hjälpa honom.

*Magnus* Jag kan inte ta ansvar för att han kommer till en seans i berusat tillstånd.

*Pelle* Jag tar hela ansvaret. Jag borgar för honom.

*Magnus* Det kan vara farligt. Spiritisterna har inte råd med fler skandaler.

*Pelle* Lita på mig, Magnus. Kan du annars ta på dig ansvaret för att Lars eventuellt går under, för att ingen ville hjälpa honom?

*Magnus* Var är han?

*Pelle* Han sitter där inne. Han är illa därän.

*Magnus* Han måste nyktra till först.

*Pelle* Det gör han, om han bara ser någon mening med det.

*Magnus* Kom, Pelle. Det är kanske någon från andra sidan som vill hjälpa honom.

*(De går in i en kroglokal.)*

*Lars (ser dem genast när de kommer in)* Där är du, Pelle! Det är nog bäst att jag inte följer med.

*Pelle* Det här är Magnus, Lars, som jag talade om.

*Lars* Han med spökena? Har du sett några, Magnus? Jag levde intimt med ett, men det upplöste sig i tomma luften.

*Pelle* Försök skärpa dig, Lasse. Magnus vill inte ha med dig till spiritisterna i onyktert tillstånd.

*Lars* Så klokt av honom. Det vill inte jag heller.

*Magnus* Hur mycket har han druckit?

*Pelle* Hur mycket har du druckit, Lars?

*Lars* Bara en flaska eller så. Jag kan fortfarande stå på benen, men jag är knappast rumsren.

*Magnus* En flaska vad?

*Lars* Ja, just det.

*Pelle (ser på flaskan bredvid hans glas)* Bara whisky.

*Magnus (konstaterande)* Bara whisky.

*Lars* Churchill höll sig ständigt nykter på bara whisky.

*Pelle* Det var Churchill det. Du är inte Churchill.

*Magnus* Det är bäst vi tar det en annan dag, Pelle.

*Lars* Det tycker jag också.

*Pelle* Du var ju med på det, Lars. Det var ju din chans. Du kan inte sumpas den.

*Lars* Jag ska säga som det är, Pelle. Jag vågar inte. Därför har jag druckit upp hela flaskan. Det är som ett slags rampfeber. Jag är rädd för att det ska ge resultat. Jag vill inte möta henne i andra mänskors ögon, inte ens som ande. Jag vill inte ta risken. Jag är feg.

*Pelle* Vet du vad rampfeber är? Det är tecknet på att man står inför något viktigt. Att då dra sig ur är bara dumt, och dessutom är det omöjligt. Rampfebern är tecknet på tvånget, att man måste möta sitt öde. Missa inte detta tillfälle, Lars. Det kommer kanske aldrig tillbaka, och när du nyktrar till, om du missar det, kommer du bara att ångra att du sumpade ditt livs chans.

*Lars* Du tröstar som en falsk farisé. Vem försöker du lura? Jag är full, Pelle, och din kompis här vill inte ta i mig med tång. Han vill inte att jag vållar skandal hos hans heliga spiritister. För allas vårt bästa har jag odugliggjort mig själv.

*Pelle* Inga bortförklaringar. Vill du inte träffa Laura?

*Lars* Hon är död.

*Pelle* Bevisa det för dig själv med att komma med till spiritisterna och se att hon omöjligt kan ta kontakt med dig.

*Lars* Det kallar jag ett omvänt argument. Det är en utmaning. Fattar du inte, att bara därför måste jag komma med?

*Pelle* Naturligtvis. Därför sade jag det. Skärp dig nu och kom med.

*Lars (försöker resa sig)* Tillåter din polare att jag inte är vid mina sinnens fulla bruk?

*Pelle* Det är därför han är här.

*Lars* Vad säger ni, herr Magnus? Vågar ni ta den risken?

*Magnus* Jag ställde mig tveksam från början, och ni har snarare ökat än skingrat mina tvivel, men jag ser det som en utmaning.

*Lars (lyckas hålla sig stående)* Då ska spiritisterna få se på fan, när jag tvingar fram Laura till att våldgästa dem!

*Pelle* Så ska det låta!

*Magnus (till Pelle)* Jag befarrar det värsta.

*Pelle* Är inte det vad ni spiritister är till för? Kan något förvåna er?

*Magnus* Egentligen inte.

*Pelle* Då så. Låt oss smida medan järnet är varmt. Lars är inte lika medgörlig sen mera när han är nykter. *(hjälp ut Lars. Magnus följer med dem ut, något mera betänksam.)*

### Scen 3.

Hos spiritisterna. En enkel församling, sitter på enkla stolar vända mot en liten scen.  
*Karl (en äldre enkel man)* Men jag förstår inte. Om Selma inte är död så är hon väl här då.

*mediet* Selma undrar vad det är du vill med henne egentligen.

*Karl* Jag vill bara träffa henne och veta hur hon mår. Kan ni få veta det?

*mediet* Selma bryr sig inte om sin hälsa, men hon bryr sig om din.

*Karl* Det är väl inget fel med mig. Hon är viktigare för mig.

*mediet* Det är det som är felet. Hon ber dig lämna henne i fred och tänka på dig själv, för du är viktigare.

*Karl* Varför är jag det? Det är ju hon som är död och inte jag.

*mediet* Just därför. Det är du som är i farozonen och inte hon. Hon har tagit sig ur den och är i säkerhet på andra sidan.

*Karl* Vad kan hon ge mig för säkerhet för det? Vi vet hur vi mår och hur vi har det, men vi vet ingenting om dom på andra sidan.

*Klara* Du har tjatat tillräckligt på din Selma nu, Kalle. Låt någon få ta över.

*mediet* Karl, din Selma har det gott men ber dig att inte röka i sängen.

*Karl* Hur vet hon att jag röker i sängen?

*Klara* Håll käften nu, Karl! Hon har gett dig klara besked. Nu är det min tur.

*mediet* Vad vill Klara veta?

*Klara* Jag vill veta när jag dör och hur långt jag har kvar.

*mediet* Sådant kan vi inte svara på.

*Klara* Om ni inte kan svara på så självklart enkla saker, vad gör ni här då? Är ni då inte ockulta?

*mediet* Klara, vi är inte här för att fresta det okända utan för att umgås med det. Ställ rimliga krav, och ni får rimliga svar.

*Klara* Det är ju det jag gör!

*mediet* Vill du ha kontakt med någon avliden?

*Klara* Det tror fan det!

*Karl* Var då en smula artig när du talar med anden, Klara. Annars kanske du får veta sådant som du inte vill veta.

*Klara* Det är ju just sådant jag vill veta!

*mediet* Klara, jag förstår inte riktigt hur jag kan hjälpa er, och anden förstår inte heller varför ni är här.

*Klara* Då är det ingen riktig ande. Andarna skall ju veta allt.

*Karl* Hon har bara kommit hit för att göra sig till.

*Klara* Vem då? Mediet eller anden?

*Karl* Du, förstås!

*Klara* Håll käften, din buse! Jag kan klara mig själv!

*Karl* Du vet ju inte vad du vill!

*mediet* Kanske vårt riktiga medium kan hjälpa dig bättre. Jag är ju bara här som ställföreträdare tills hon kommer.

*Klara* Fram med henne då, så att vi får se henne och kan komma till saken!

*(Pelle och Magnus kommer in med Lars.)*

*mediet (lättat inför omväxlingen)* Ja, vad är det?

*Magnus* Kommer vi i tid?

*mediet* Jag ser att du kommer med nya vänner.

*Magnus* Detta är Lars. Han har aldrig varit här förut. Pelle har varit här några gånger.

*Karl (ser genast att Lars är full)* Han är ju full.

*Magnus* Tyst! Han sörjer!

*mediet* Vi väntar kvällens medium när som helst.

*Pelle* Är det inte ni?

*Karl* Nej, hon är bara här och underhåller oss. Vi väntar fortfarande på de dödas uppståndelse.

*mediet* Varför säger du så, Karl?

*Karl* Är det inte det vi väntar på?

*mediet* Hur vet du det? Jag har just på känn att någon avliden väntar på att få uppträda igen. Väntar ni någon, – Lars?

*Lars (rodnar)* Inte direkt...

*mediet* Jag tänkte väl det. (*hör ett ljud*) Här kommer hon.

*Lars (förskräckt)* Vem då?

*mediet* Vårt medium. (*går bakom ett draperi och kommer fram igen med Cynthia.*)  
Får jag presentera, Cynthia, kvällens medium.

*Cynthia* Jag beklagar om jag blev något försenad.

*mediet* Det gör inget. Huvudsaken var att du kom.

*Lars (betagen, för sig själv)* Var har jag sett henne förut?

*mediet* Vi har haft lite upprörda känslor här i kväll, då våra gamla bekanta Karl och Klara nästan kommit i luven på varandra igen.

*Cynthia* Det var inte därför jag kom.

*mediet* Utan?

*Cynthia* Jag ville inte komma innan tiden var mogen.

*mediet* Är den mogen nu?

*Cynthia* Ja, ty den är kommen som någon ville träffa.

*mediet* Vem då?

*Cynthia* Finns här någon som kallas för 'toffeln'?

*Lars (rodnar, för sig själv)* Det är ju jag!

*Cynthia (ser sig omkring)* Ingen?

*Pelle (försiktigt, till Lars)* Var inte rädd, Lars. Det kan inte gälla någon annan.

*mediet* Jag tror bestämt att någon känner sig träffad.

*Lars (reser sig)* Jag är den skyldige.

*Cynthia* Vad har du gjort?

*Lars* Är det någon som söker mig?

*Cynthia* Är det någon du vill ha kontakt med?

*Lars* Ja. Är det någon som söker kontakt med mig?

*Cynthia (sluter sina ögon och koncentrerar sig)* En ung dam undrar om hennes toffel har kommit till rätta.

*Lars* Han kommer aldrig mer till rätta utan henne.

*Cynthia* Därför har hon sänt mig.

*Lars* Jag kunde just ana det.

*Karl* Till saken! Inga toffelhjältar här!

*Klara* Ta det lugnt, Karl. Här är någon död och spökar.

*Karl* Tror du inte jag vet det?

*Lars (tvivlande)* Vad heter hon?

*Cynthia (alltjämt med slutna ögon)* Hennes toffel kallades också för 'knölen'.

*Lars* Vad heter hon själv?

*Cynthia* Båda era namn börjar på L.

*Lars* Det är riktigt! Hur kunde du veta det?

*Pelle* Lugna dig, Lars. Hon talar med anden.

*Lars* Nej, Laura talar med henne.

*Cynthia* Jag är inte Laura.

*Lars* Nej. Vem är du?

*Cynthia* Jag trodde jag var Cynthia, men nu är jag inte säker längre.

*Magnus* Hon går upp i den avlidnas ande.

*Lars* Fråga henne vad jag ska ta mig till utan henne.

*Pelle* Cynthia?

*Lars* Nej, Laura!  
*Pelle* Vad ska Laura fråga henne?  
*Magnus* Gör inte situationen värre nu med att orsaka förvirring. Om jag har förstått saken rätt vill Lars att Cynthia ska fråga Laura vad Lars ska ta sig till utan henne.  
*Pelle* Utan Cynthia?  
*Lars (tappar tålamodet)* Pelle!  
*Cynthia (som i trance)* Tyst! Jag hör henne komma! Hon är här!  
*Pelle* Vem är här?  
*Lars* Laura, så klart!  
*Pelle* Är det så klart?  
*Magnus* Får jag be dig, Pelle, att inte störa den bräckliga kontakt med anden vi har.  
*Cynthia* Finns här någon som heter Per-Anders?  
*Pelle* Det är ju jag!  
*Cynthia* Du har besök. En gammal kvinna. Kan det vara din mor? Hon är fyllig och har en rödrutig klänning.  
*Pelle (upphetsad)* Har hon bh?  
*Cynthia* Nej, hon har inte bh.  
*Pelle* Då är det hon! Hon vägrade använda bh av rädsla för att få bröstcancer!  
*Lars* Jag trodde vi var här för Lauras skull.  
*Pelle* Laura är död. Vad vill min mor?  
*Cynthia* Hon undrar om du äter dina C-vitaminer.  
*Pelle* Varje dag! Säg det till henne!  
*Cynthia* Han äter sina C-vitaminer varje dag. (*nöjd, bekräftande*) Hon är belåten.  
*Lars* Det här är ju nonsens.  
*Magnus* Tålamod, Lars. Annars tar överraskningarna dig på sängen.  
*Lars* Jag vill gå hem. Jag är besviken. Ingenting om Laura?  
*Magnus* Har anden inget mera budskap till Lars?  
*Cynthia* Vilken Lars?  
*Pelle* Lasse!  
*Cynthia* Vilken Lasse?  
*Lars* Lauras änklings! Det råkar vara jag!  
*Cynthia* Laura är inte död.  
*Lars* Visa då för helvete att hon lever åtminstone som ande om hon inte är levande begravnen!  
*Magnus* Lars!  
*Pelle* Han skrämmer bort andarna.  
*Cynthia* Inte alls. De har roligt åt honom. Ingenting är som det verkar, och ingenting synes vara vad det är.  
*Lars* Det kan du försöka inbilla småbarn. De går på vad som helst.  
*Pelle* Var inte arg nu, Lars, bara för att min mamma kom på besök medan din Laura inte gjorde det.  
*Lars* Det här är bara larv.  
*Pelle* Förväxla inte andarna med fjärilslarver.  
*Lars* Var inte larvig.  
*Pelle* Det är du som är larvig.  
*Lars* Jag har fått nog av det här. Jag vill gå hem. (*tar fram en konjaksplunta och dricker*)  
*Magnus* Han förolämpar andarna! Man dricker inte under en seans!  
*Pelle* Låt honom vara. Han har sorg.  
*Karl* Även om man har sorg bör man kunna uppföra sig på en seans. Man tar inte fram en plunta heller vid begravningar.

*Lars* Det här är ingen begravning, om det inte är min egen.  
*Pelle* Kom nu, Lars. Du är färdig här.  
*Magnus* Han kommer aldrig hit mera.  
*Lars (vill ge Cynthia en sista chans)* Har ni ingenting mer att säga mig innan jag går?  
*Cynthia* Bara en sak.  
*Lars* Nå?  
*Cynthia* Laura vill lämna er i fred och ber er lämna henne i fred.  
*Lars* Är det allt?  
*Cynthia* Tills vidare.  
*Magnus* Gå nu, era misslyckade seanssabortörer.  
*Lars* Ska du säga, din skenheliga begravningsentreprenör.  
*Magnus* Jag har då aldrig hört på maken!  
*Lars* Det ska du vara glad för! (*till mediet*) Är alla spiritister sådana avskräckande pedanter?  
*Cynthia* Lars, Laura är ledsen att du lockades hit.  
*Lars* Det är jag också. Vad mera kan du säga i hennes namn, som du tror att hon skulle ha kunnat säga mig?  
*Cynthia* Bättre lycka nästa gång.  
*Lars* Det är rimligt och inte det sämsta du kunnat säga. Vad var det du hette?  
*Cynthia* Cynthia.  
*Lars* Och mer?  
*Cynthia* Sanderson.  
*Lars* Ett anspråkslöst men inte oävet namn. Vi ses nog igen.  
*Magnus* Knappast till någon seans.  
*Lars* Jag träffar hellre Laura utan Cynthia och Cynthia utan Laura.  
*Pelle* Kom nu, Lars. Lämna pluntan i fred.  
*Lars* Vi fortsätter utanför. Ajöss! (*Pelle går ut med Lars, och Magnus eskorterar dem ut.*)  
*Karl* Äntligen! Kan vi nu kanske få komma till saken?  
*Klara* Sådana missfoster borde vara förbjudna vid en anständig seans.  
*Cynthia* Han var olycklig och sörjande. Sådant måste man ha fördragsamhet med. Jag är ledsen, men jag är färdig för idag. Inga fler andar har något att säga.  
*Klara* Bedragerska!  
*Cynthia* Inte alls. Ni var dumma som kom hit.  
*mediet* Cynthia är trött och måste få vila sig efter den påfrestande konsultationen. Jag ber er alla komma tillbaka nästa gång.  
*Karl* När blir det?  
*Klara* Det får vi väl se då.  
*en annan i publiken* Vi kom hit förgäves.  
3 Jag går då aldrig mer på en seans.  
4 Men det var ganska roligt hur det där fyllet bar sig åt.  
3 Han hade aldrig varit på en seans förut och visste inte hur man skulle bete sig.  
*Karl* Kom, Klara. Det blir alltid en nästa gång.  
*Klara* Ja, det är väl därför vi klarar av att leva.  
(*Karl hjälper Klara ut. Även resten av publiken går ut.*)  
*mediet* Hur kändes det, Cynthia?  
*Cynthia* Den där Lars var en påstridig natur. Tror du han kommer igen?  
*mediet* Det gör han säkert.  
*Cynthia* Hans förhållande med sin fru var inte lyckligt, och risken är att han begär samma misstag igen.  
*mediet* Med en ny fru?  
*Cynthia* Som han kan döda.



*mediet* Säg inte mer.  
*Cynthia* Nej, jag säger ingenting mer, allra minst till honom. (*de går*)

## Akt II scen 1. Årsmötet.

*Sekreteraren* Kommer inte kassören?

*ordföranden* Han måste komma. Vi kan ju inte ha årsmöte utan kassören.

*ex-ordföranden* Han kanske har tröttnat.

*ordföranden* På sällskapet? På oss? På sitt jobb?

*sekreteraren* Det får han inte göra. Vi behöver honom. Det är bara han som kan redigera årsantologin.

*ordföranden* Ett jävla jobb. I och för sig kan jag förstå honom om han har tröttnat på det. Han får ju alltid bara klagomål för minsta lilla petitessfel, som alltid är omöjliga att undvika helt och hållet.

*exordf.* Nej, det är inte det jag tror att han har tröttnat på.

*ordf.* Utan vad?

*exordf.* Käbblet om de olika bokmässorna.

*sekreteraren* Nu ska vi vara med på bokmässan, så har det bestämts på medlemsmötet, så vi kan skrota den andra.

*ordf.* Här kommer han nu.

*exordf.* Välkommen, Lars. Vi blev nästan oroliga.

*Lars* Hur långt har ni kommit?

*ordf.* Vi har inte ens börjat ännu.

*Lars* Har ni väntat bara på mig?

*sekreteraren* Jo, faktiskt.

*ordf.* Du har ju ändå nyckelrollen till hela sällskapet. Hur går det med antologin?

*Lars* Det går åt helvete. En av novellisterna upptäckte att ett namn blivit felstavat och gav mig ett helvete för det. Därför ville jag helst inte komma hit idag. Hon kan vara här.

*sekreteraren* En sådan detalj är väl lätt att bara ändra på.

*Lars* Boken är tryckt. Ett fel kan inte längre tas tillbaka. Bara nätversionen kan korrigeras. Jag är trött på att bara väcka klagomål med mitt arbete. Därför avgår jag som antologiredaktör.

*sekreteraren* Det får du inte göra. Bara du kan göra det.

*Lars* Varför klagar ni på mig då?

*ordf.* Det är inte vi som gör det. Ha tålmod, Lars.

*Lars* Med er kopiösa dumhet? Det är för mycket begärt i längden.

*ordf.* Inga förolämpningar, tack.

*Lars* Ursäkta mig, men vem är det som förolämpar vem? Vem är det som kör över vem? Vem är det som brister i tålmod och vett?

*sekreteraren* Du tycks göra det för det vildaste just nu.

*Lars* Så du menar att du står för vettet, när du sätter stopp för vårt deltagande i Textivalen, som skulle vara vår enda möjlighet till förnyelse och förnygring?

*sekreteraren* De ägnar sig ju åt bokbål!

*Lars* Ett litet anspråkslöst, i vilket man offrade gamla slitna skolböcker, en och annan porrdeckare, litet tantsnusk och solkiga B-indianböcker utom annat oanständigt dravel. Vid Bokmässan, som du kräver att vi kastar bort alla våra resurser på och mer än halva årsomsättningen för fyra dagars kaos skull i ett överkommersialiserat helvete, förintas efteråt alla böcker som glömts eller lämnats kvar, och det är tio gånger fler än vid Textivalens unika enda tillfälle, och därtill

böcker av tio gånger högre kvalitet och nytgivna dessutom. Och den bokförintelsen äger rum varje år.

*ordföranden* Men det är ju inte överlagt! Det går ju på rutin! Vid Textivalen skedde bokförintelsen avsiktligt!

*Lars* Bokförintelse som bokförintelse. Skall vi vara konsekventa i vårt avståndstagande från bokförintelser borde vi avstå från både bokmässan och Textivalen.

*sekreteraren* Men vi har ju redan bestämt att vara med i årets bokmässa!

*Lars* Över kassörens huvud och mot hans och den tidigare kassörens och tidigare ordförandens inrådan. Under sådana omständigheter hade varje annan kassör avgått.

*valberedaren* För helvete, vi har ju inte ens inlett årsmötet ännu! Skall ni spåra ur innan ni ens har kommit i gång?

*Lars* Jag bara belyser det lysande vettet i att delta i en bokmässa som kostar mer än hälften av vår årsomsättning och skrota en mindre sådan som bara kostar en tiondel därav och därtill erbjuder expansionsmöjligheter och förnyelse.

*ordföranden* Håll käften!

*Lars* Då är det lika bra att jag går genast, om allt jag får göra vid årsmötet som kassör är att hålla käften.

*valberedaren* Var inte dum nu. Vi har ju sedan uppläsningar och fredligare diskussioner om viktigare saker.

*Lars* Jo jag tackar. Jag skulle aldrig ha kommit hit.

*sekreteraren* Vem är det där? (*indikerar en nyanländ*)

*Lars (häpnar, tyst,)* Cynthia!

*sekreteraren* Känner du henne?

*Lars* Ja. Jag visste inte att hon hade litterära intressen.

*Cynthia (kommer fram)* Hej, Lars. Jag kände på mig att jag kunde vara till hjälp. Vi har ett oavslutat ärende. Jag har fått kontakt med din hustru.

*Lars* Inte nu, Cynthia.

*ordföranden*. Så intressant! Hur var det egentligen med hennes död? Löstes någonsin mysteriet?

*valberedaren* Litet takt kunde kanske vara på sin plats, herr ordförande.

*Cynthia* Det är därför jag har kommit hit.

*Lars* Det är bäst vi går härifrån genast, Cynthia. Jag har ändå ingenting annat att göra här än att hålla käften, vilket herr ordföranden höviskt nog har bett mig göra.

*Cynthia* Jag tänkte nästan det.

*ordf.* Vad skall ni då ägna er åt? En seans?

*Lars* Du skämtar, Fridolf, men råkar faktiskt nästan ha träffat rätt. Cynthia här är ett medium.

*Ordf.* Och din älskarinna, förmodar jag.

*Lars* Inte ännu. Du glömmer att jag är änklings och bär sorg.

*ordf.* Jaså. Jag trodde nästan du hade mördat henne.

*Cynthia* Kom, Lars. Dessa gamar börjar bli näbbiga.

*sekreteraren* Du kan inte svika oss nu, Lars!

*Lars* Du kan ju överta vettet, som menar dig vara överlägsen därvidlag. Kom, Cynthia. Vi har viktigare saker att överlägga om än tråkiga årsmöten. (*går med Cynthia*)

*ordf.* Katastrof! Katastrof!

*valberedaren* Ursäkta mig, men kassören har faktiskt rätt beträffande ekonomin.

*ordf.* Ska vi slåss om saken?

*sekreteraren* Inget tumult, om jag får be!

*valberedaren* För sent. Tumultet har redan ägt rum med strandat årsmöte som resultat. Ni får se er om efter en annan valberedning nästa år. (*går*)

*ordf.* Hur gick detta till egentligen, Sylvester? Vad gjorde vi för fel?

*sekreteraren* Det enda fel vi gjorde var att vi inte gjorde något fel. Allt gick riktigt till. Nu kan vi genomföra årsmötet desto smidigare och slippa alla dumma invändningar från kassören.

*ordf.* Ja, ja, vi måste ju ändå gå igenom den rena formaliteten. Men sällskapet tappas medlemmar hela tiden.

*sekreteraren* Det är en helt annan sak. (*De börjar ordna sina papper inför mötesförhandlingarna.*)

Scen 2. Ett billigaste sortens café.  
Cynthia och Lars vid ett av borden.

*Lars* Jag vet inte, Cynthia. Du måste förstå att jag inte kan tro på dig utan vidare.

*Cynthia* Jag kan inte kräva att du ska tro på mig. Det enda jag kan göra är att be dig ge mig en chans.

*Lars* Hur?

*Cynthia* Låt mig få försöka hjälpa dig.

*Lars* Hur?

*Cynthia* Med din döda fru.

*Lars* Hon kan inte bli mera levande för det.

*Cynthia* Bara för att hennes kropp är död har hon inte upphört att existera.

*Lars* Vill du ge mig en seans med henne?

*Cynthia* Varför inte? Vill du inte veta varför och hur hon dog?

*Lars* Tror du inte jag vet det redan?

*Cynthia* Det verkar råda vissa tvivel om den saken.

*Lars* Vad tror du?

*Cynthia* Jag tror ingenting. Men jag vill gärna hjälpa dig komma till rätta med problemet.

*Lars* Vilket problem?

*Cynthia* Ditt skuldproblem.

*Lars (dricker djupt i koppen)* Jag vet inte om jag kan tro på dig, Cynthia. Du är alltför god för att vara trovärdig. Du har hamnat i min väg precis som på beställning, som den bästa människa jag hade kunnat råka ut för och den sortens människa jag mest behövde.

*Cynthia* Du är en mycket desillusionerad man.

*Lars* Ja, det är jag. Tror du verkligen du kan hjälpa mig?

*Cynthia* Vi kunde alltid försöka.

*Lars* Vad är det för sorts seans du skulle föreslå?

*Cynthia* Ingen vanlig seans, utan något djärvare och mera ovanligt. Jag har några vänner som skulle kunna hjälpa oss.

*Lars* Med vad?

*Cynthia* Med att få den rätta kontakten.

*Lars* Tror du verkligen vi skulle kunna få kontakt med min fru på andra sidan graven?

*Cynthia* Ja, jag tror att vi skulle kunna få tillräckligt god kontakt med henne för att exakt kunna ta reda på hur hon egentligen dog.

*Lars* Du fyller mig med undran och bävan.

*Cynthia* Det är ingenting att vara rädd för.

*Lars* Vad är det för vänner du har som skulle kunna hjälpa oss?

*Cynthia* Du får se.  
*Lars* Andra spiritister?  
*Cynthia* Nej, bättre upp.  
*Lars* Vad menar du?  
*Cynthia* Ett hemligt sällskap som är vana vid direktkontakt med andra sidan.  
*Lars* Frimurare?  
*Cynthia* Nej, satanister.  
*Lars (tveksam)* Aldrig i livet.  
*Cynthia* Är ovissheten bättre?  
*Lars* Du ber mig kasta allt vett över bord.  
*Cynthia* Mer än så, och det kan det vara värt, om man får visshet.  
*Lars* Och hur vet jag att du inte är en bedragerska?  
*Cynthia* Något säger mig att den risken kommer du att ta.  
*Lars* Du ställer till med problem och bekymmer för mig, Cynthia.  
*Cynthia* Vad är problemet?  
*Lars* Att jag är kär i dig.  
*Cynthia* Det är inget problem. Det är en komplikation.  
*Lars* Är det bättre det då?  
*Cynthia* Nej, det är värre.  
*Lars* Du menar att en sådan komplikation kan äventyra seansen?  
*Cynthia* Nej, men komplicera kontakten med din hustru.  
*Lars* Du menar att hon kan bli svartsjuk?  
*Cynthia* Man vet aldrig.  
*Lars* Nåväl, Cynthia, jag ger dig fria händer. Vad kostar det?  
*Cynthia* Ingenting.  
*Lars* Du ämnar bekosta en omfattande ceremoni med andra vänner gratis?  
*Cynthia* För experimentets skull. Jag vet nämligen inte om det kan lyckas.  
*Lars* Har du inte gjort sådant förut?  
*Cynthia* Normalt är det omöjligt att få veta konkreta detaljer kring ett brott från andra sidan, men det är värt att försöka. Det finns alltid en chans att det skulle kunna lyckas, och jag vill våga försöket.  
*Lars* För min skull?  
*Cynthia* Nej, för hennes skull.  
*Lars* Du har låtit påskina att du redan haft någon kontakt med henne. Har du inte fått veta något?  
*Cynthia* Nej, jag behöver din hjälp och vägledning.  
*Lars* Liksom jag behöver din. Vi gör det. När kan vi göra det?  
*Cynthia* Nästa vecka?  
*Lars* Det går säkert bra. Nämn tid och plats.  
*Cynthia* Onsdag klockan sju på kvällen hemma hos mig.  
*Lars* Som du vill. (*dricker slut sitt kaffe*) Får jag nu eskortera dig hem och se var du bor?  
*Cynthia* Gärna det. Det kan till och med finnas en av mina vänner hemma hos mig som kan vara oss behjälplig.  
*Lars* Vilken tur i så fall.  
*Cynthia* Kom, Lars. Jag lovar att fara varligt fram med dig.  
*Lars* Det tvivlar jag inte ett ögonblick på. (*De lämnar kaféet.*)

### Akt III scen 1. En hemlighetsfull lokal.

1 Kom ihåg nu, att vi måste följa Cynthias alla instruktioner till punkt och pricka. Det är bara hon som vet vad detta kommer att handla om.

2 (*en äldre herre*) Var inte orolig. Jag har också varit med förut.

1 Har vi fler frimurare här?

2 Nej, det är nog bara jag.

1 Det spelar för resten ingen roll. Vi kommer alla att reduceras till ingenting under seansens gång, och då har det ingen som helst betydelse om vi är frimurare eller spiritister eller satanister eller något värre.

3 Hur många satanister kommer att delta?

1 Fråga inte mig. Fråga dem.

3 Hur vet vi vilka de är?

1 Det vet jag ännu mindre. De ger ju sig aldrig till känna. Alla satanister är hemliga satanister. Det är bara Cynthia som vet.

2 Varför skall vi göra det här egentligen?

1 Fråga Cynthia. Här kommer hon för resten. (*Cynthia kommer in med Lars.*)

Cynthia Här är vår gäst, som vi ska försöka hjälpa. Jag hoppas ni alla är här frivilligt.

2 I högsta grad.

3 Jag är mest bara nyfiken och älskar djärva experiment.

1 Det gör vi alla. Du vet, att vi alltid ställer upp för dig, Cynthia.

Cynthia Har alla kommit?

1 Det sitter några ute i hallen.

Cynthia Be dem stiga in, så att vi kan börja genast. Det kan ju ta tid.

Lars Hur lång tid räknar du med?

Cynthia Har du bråttom?

Lars Inte alls.

Cynthia Då så.

(*Ett sällskap kommer in klädda i svarta kåpor med masker även för ansiktet.*)

2 Här kommer satanisterna.

Cynthia De är inte alla satanister, och det spelar ingen roll vilka av dem som är det. Är vi redo? Kan vi sätta i gång?

2 Jag tror det.

1 Det finns väl ingenting som hindrar.

Cynthia Då så. Låt oss vidtaga förberedelserna och sedan samla oss omkring det runda bordet. Låt dem som ännu inte har klätt om sig få göra det först. Det måste jag själv också göra. Det finns väl fler kåpor över?

1 Det gör det alltid.

Cynthia Även du, Lars.

Lars Varför är det så viktigt? Är det någon sorts ceremoniell kostym?

Cynthia Det är för att vi alla skall kunna uppgå i anden utan att någon särskiljer sig från de andra. Ta även på dig mask, så att du inte kan kännas igen av de andra.

Lars Varför är det så viktigt? Man känner väl igen mig ändå?

Cynthia Helst inte. Servera pokalerna, Charlotte.

(*Charlotte har hållt upp ett antal glas med rött innehåll. Det ser ut som vin.*)

Lars Är det bara vanligt vin?

Cynthia Spetsat.

Lars Det här blir intressantare och intressantare.

2 Du bör nog förklara för honom, eftersom han inte varit med förut.

Cynthia (*medan den allmänna omklädseln sker*) Du har en sista chans att backa ur, Lars. Därför skall jag berätta exakt vad som kommer att hända. Drinkarna som alla får, ty ingen här är nykterist och alla vet vad det handlar om, är spetsade med en hallucinogen drog som gör det lättare för oss att öppna våra chackran, i synnerhet våra sinnen, så att vi blir mer medvetna om den andliga världen än vi skulle bli annars. För övrigt går allting till som en ren seans. Vi kommer att åkalla anden, och har vi tur får vi gehör, och då kan vad som helst hända.

*Lars* Vad är det för en drog?

*Cynthia* Vad spelar det för roll. Huvudsaken är att den fungerar.

*Lars* Jag borde väl ändå få veta vad jag utsätts för.

*Cynthia* Det är ecstasy. Har du provat det förut?

*Lars* Nej.

*Cynthia* Det är som en mildare variant av LSD och mindre riskabel. Du tappar inte kontrollen.

*Lars* Är det därför vi sedan riskerar att inte känna igen varandra?

*Cynthia* Det är det vi helst inte skall göra. Vi skall helst uppgå fullkomligt i anden och uppfyllas enbart av honom.

*Lars* Och han skall finna min hustru åt mig på andra sidan graven och föra henne tillbaka till mig, så att vi kan få veta exakt hur hon dog, och sedan?

*Cynthia* Gyckla inte. Ingenting av det där är säkert, men vi skall våga oss på ett djärvt försök.

*Lars* Deckargåtor på andra sidan graven. Det vore något för Sherlock Holmes.

*Cynthia* Tyvärr har vi inte tillgång till honom, för han har aldrig existerat.

*Lars* Är du säker? Conan Doyle då?

*Cynthia* Conan Doyle förlorade all sin trovärdighet när han mot slutet av sitt liv blev spiritist på heltid. Tyvärr har ingen hört av honom mera efter hans död.

*Lars* Näväl, Cynthia, jag köper konceptet och överlämnar mig helt i dina händer. *(tömmer sin pokal)*

*Cynthia* Då är vi klara. Har alla druckit?

2 Alla har druckit i botten. Nu börjar det roliga.

3 Det kan bli så lagom roligt, i synnerhet om vi verkligen får fram en död.

*Cynthia* Prata inte nu, utan förbered er. Koncentrera er. Bilda cirkel runt bordet. Fatta varandras händer. Kom ihåg, att om någon bryter cirkeln utan förvarning kan det vara förenat med livsfara.

*Lars* Vi är med, Cynthia. Jag släpper aldrig taget.

*Cynthia* Då är vi klara att börja.  
Jag åkallar dig, store ande, som råder över våra liv och håller allas våra öden i dina händer. Vi söker framlidna hustrun till Lars här. Finns det någon där i mörkret på andra sidan som känns vid någon här och söker kontakt? Jag hör ingenting och ser ingenting.

2 Min avlidna fru är inte hemma idag.

3 Det snurrar alldeles förfärligt. Jag ser bara osaliga andar.

*Cynthia* På andra sidan graven är alla andar osaliga, med våra mått mätt, medan det för dem är ett helt naturligt tillstånd. Lars, kalla på din hustru, om du vill ha henne.

*Lars* Laura, är du där?

*Cynthia* Du låter alldeles för ängslig. Store ande, finns det en möjlighet, eller håller du henne tillbaka? Håller du någon tillbaka? Finns det ingen som söker kontakt med oss eller känner sig manad att stiga fram?

1 Du får nog insistera hårdare med vår Lucifer.

*Lars* Lucifer? Är det han som är den store anden?

*Cynthia* Kärt barn har många namn. Andra kallar honom Satan. Ja, det är mörkrets furste själv som vi åkallar, då han har den högsta makten på andra sidan och är den bästa terminalen att vända sig till.

*Lars* Du låter som om han vore något slags upplysningsbyrå.

*Cynthia* Han vet allt och kan allt och känner alla och har koll på hela dödsriket. Vi åkallar dig, Satan, om du känns vid det namnet. Lars här söker klarhet i sin försvunna hustrus öde.

2 Ingen tycks vara hemma idag.

1 Vänta bara. Det är alltid någon som kommer fram till slut, och sedan skall alla fram på en gång.

*Cynthia* Tålmod, bröder och systrar. Tålmod, andar. Vi inväntar någon form av respons från er sida. Vill ingen träda fram? Blygs ni för oss? Har någon något att dölja? Laura, hur dog du egentligen?

*Laura(s röst)* Det var en olyckshändelse. Det var inte Lars mening att ta livet av mig.

*Cynthia* Vad hände?

*Laura* Vi var helt groggy båda två. Vi visste inte vad vi gjorde. Vi hade berusat oss rejält för att kunna frossa desto djupare i samlag och allt möjligt, och vi var helt väck i hjärnan av droger. Vi var som besatta av djävulen, men vi genomförde ändå våra ceremonier.

*Cynthia* Ceremonier?

*Laura* Ja. BDSM, som det kallas internationellt. Vi plågade varandra genom tortyr för att hetsa upp oss mera.

*Cynthia* Tortyr? Vad för tortyr? Tål du höra detta, Lars?

*Lars* Jag minns ingenting. Berätta, Laura. Vad är det jag inte minns?

*Laura* Vi var båda insvepta i dimmorna av ruset och visste knappt vad vi gjorde. Vi hade provat alla möjligheter inom den sexuella leken och stimulerat den ytterligare genom droger, så att vi gått igenom hela repertoaren av underliga experiment, medan vi alltid slutade i grundpositionerna ändå, då de var effektivast. Men du ville fortsätta utveckla drogprovandet med allt farligare kombinationer, och till slut började vi praktisera *bondage*, som det kallas, där den ena parten handikappas artificiellt genom att bli bunden eller fjättrad, och särskilt effektivt för den sexuella lössläppheten var det att även stänga sinnen så gott det gick, alltså främst hörsel och syn genom öronproppar och ögonbindel men även att låsa munnen och hämma andningen genom munkavle. Vi brukade praktisera detta på varandra turvis, aldrig så att vi båda samtidigt var satta ur bruk, men genom drogerna kunde även den frie på ett farligt sätt bli handlingsförlamad...

*Lars* Vad hände?

*Laura* Det kommer du aldrig att få veta, Lars. Jag är död. Nöj dig med det. Det var till nöds med en yttersta kraftansträngning jag över huvud taget nedlät mig till denna kontakt med dig bland de dödliga igen, vilket känns oerhört påfrestande. Jag vill inte inkarneras igen på ett tag, men kontakt med de dödliga innebär en ofrånkomlig risk att sugas in i dödligheten igen. Det är bäst att vi avbryter denna session och att du går och aldrig mer kommer tillbaka.

*Lars* Det kan jag inte acceptera. Jag älskade dig. Jag trodde att du också älskade mig.

*Laura* Det gjorde jag naturligtvis, men bara så länge jag levde. Döden innebär ett hälsosamt uppvaknande till den verklighet som aldrig kan ljuga. Den dödliga tillvaron består nästan bara av lögnen, som man lever för, därför att man lever och behöver vad som helst att leva för, ty annars finns bara döden. Därför lever mänskligheten bara för att låta sig bedragas. Lämna mig, Lars, som du gjorde där på golvet där jag låg fastbunden som ett svin med händerna fjättrade bakom ryggen vid hälarna och munkavlad intill kvävning, men jag klagade inte. Jag fick den stora äran att få dö på detta sätt, vilket jag hälsade som en befrielse.

*Lars* Befrielse från mig?

*Laura* Befrielse från alla trälbindande och vanebildande passioner, som måste urarta till rena laster hur man än gör. Jag avundades alltid alla dem för vilka celibatet var en naturlig sak. De slapp det mesta av allt ont i livet och framför allt de värsta bekymren.

*Lars* Du får inte lämna mig nu när vi just har återfunnit varandra.

*Laura* Jag är ledsen, Lars, men ingenting kan hålla mig kvar.

*Cynthia* Vill ni fortsätta seansen, eller skall vi fortsätta?

*Lars* Fortsätt, vid alla djävlar namn! Jag kan inte släppa henne nu! Det är ju hon! Hon lever! Hon är min! Hon har alltid varit min och är det nu även efter döden!

*Cynthia* Du är hysterisk.

*Lars* Nej, bara kärleksfull. Håll henne kvar! Låt henne inte lämna oss!

*Cynthia* Då måste jag tillkalla den högstes hjälp. Satan, vi beklagar, men vi klarar oss inte utan ditt ingripande. En dödlig vägrar släppa taget om en kontakt med en av de dina. Kan vi tvinga honom, skall vi tvinga honom, eller skall vi skicka över honom själv?

*Lars* Är det en möjlighet?

*Cynthia* Naturligtvis är det en möjlighet, en extrem sådan, men den fungerar.

*Lars* Skulle ni då ta livet av mig?

*Cynthia* Bara en vanlig rituell offerceremoni till Satans ära.

*Lars* Vem är du egentligen?

*Cynthia* Landets enda certifierade översteprästinna hos Satan. Jag har obegränsade befogenheter, och vad Satan vill gör jag.

*Lars* Vi tycks ha hamnat ute på djupt vatten.

*Cynthia* Du ville det själv. Hur vill du ha det? Bryta seansen och ge upp eller behålla kontakten med din fru till varje pris?

2 Han har ju fått sin efterlängttade kontakt, men nu är han tydligen chockad av resultatet. Kan vi inte ajournera oss och fortsätta en annan gång, så får han tänka över det hela?

*Cynthia* Vad säger ni andra?

1 Det verkar förnuftigt.

3 Satan får vänta.

2 Så får Lars hustru vila och tänka över saken hon också.

*Cynthia* Har du någonting emot att vi bryter seansen, Lars?

*Lars* Majoriteten bestämmer. Jag har ingen rätt att kvarhålla er i mina spökerier med våld.

*Cynthia* Härmed förklarar jag seansen avslutad. Nu kan ni släppa varandras händer. Tänd ljuset, Tord. *(Alla släpper varandras händer genast, 2 går genast och tänder ljuset, Cynthia sliter av sig den svarta ansiktsmasken och huvudkåpan, de andra demaskerar sig också, och Lars blinkar bländad mot ljuset.)*

*Lars* Var det en dröm, en mardröm eller en osannolik verklighet?

*Cynthia* Kanske alla tre på en gång. Det brukar det vara.

1 Vi skulle väl alla må bra av en kopp kaffe nu.

2 Ja, Doris, sätt på kaffet.

3 Tillbaka till verkligheten, den banala tråkiga vardagen.

*Lars* Tack i alla fall, Cynthia, för denna högst märkliga inblick i en värld som jag inte trodde att fanns.

*Cynthia* Nu vet du vad det handlar om. Nästa gång är du bättre förberedd.

*Lars* Du vågar ta mig an fler gånger?

*Cynthia* Varför inte?

*Lars* Du låter som om du var van vid gengångare och skräckdokumentationer från andra sidan graven.

*Cynthia* Det är mitt yrke. Det är vad jag är till för. Jag kan inget annat. Håll till godo. Bli gärna en av oss, så får du träffa döden dagligen. Det kostar inget att vara satanist.

*Lars* Utom möjligen livet.

*Cynthia* Det blir en senare fråga. Den kan alltid uppskjutas.

*Lars* Menade du allvar med offerceremonin?

*Cynthia* Naturligtvis. Det är vanligare än man tror, i synnerhet i vissa länder utomlands. I Turkiet till exempel finns det ett antal hemliga källare där satanister inte



bara utför rituella offermord utan fotograferar och filmar dem dessutom, naturligtvis med offrens eget medgivande. De ställer upp för äran att få bli offrad åt Satan.

*Lars* Vad är det för en värld du lever i?

*Cynthia* Verkligheten, Lars, bara verkligheten. *(fortsätter att klä om sig till normal mundering)*

*3 (från köket)* Nu är kaffet klart!

*Cynthia* Vi kommer, Hulda.

## Scen 2. Samma café som vid akt II scen 2.

*Lars* Jag måste få träffa henne igen.

*Cynthia* Har du blivit spiritist?

*Lars* Jag trodde aldrig att det skulle gå, men du fick det att fungera genast. Det var verkligen hon.

*Cynthia* Visst var det det. Jag träffar alltid rätt. Vill du ha fler seanser?

*Lars* Kan du ordna det?

*Cynthia* Det blir svårt att ordna det gratis.

*Lars* Dina vänner verkade helt lyckliga med att ställa upp gratis.

*Cynthia* Det är satanisterna som är mera svårbedda.

*Lars* Måste vi ha satanisterna?

*Cynthia* Jag är satanist, Lars. Hela min skicklighet är enbart satanistisk. Utan andra medverkande satanister är jag kraftlös.

*Lars* Så var det inte på den första seansen. Där var du helt ensam och vardaglig.

*Cynthia* Då fick du heller inte kontakt med din fru.

*Lars* Jag trodde inte på det då. Jag var bara desperat efter en möjlighet. Du fick det att fungera. Den vill jag inte släppa.

*Cynthia* Jag ska se vad jag kan göra.

*Lars* Tack, Cynthia. Jag klarar mig inte utan henne.

*Cynthia* Du föredrar alltså en död kvinna framför en levande.

*Lars* Det har jag inte sagt. Men bara hon var hon.

*Cynthia* Och därför blundar du för alla levande kvinnor, till och med vackrare sådana.

*Lars* Flirtar du med mig?

*Cynthia* Jag vill gärna göra vad jag kan för att hjälpa dig.

*Lars* Du är satanist. Jag kan omöjligt ha ett förhållande med en satanist.

*Cynthia* Varför inte det?

*Lars* Det skulle göra mig socialt omöjlig.

*Cynthia* Är jag då inte en vanlig människa med samma mänskliga rättigheter som alla andra bara för att jag är satanist?

*Lars* Det är inte det. Men folk skulle prata. Jag skulle själv få rykte om mig att vara satanist.

*Cynthia* Vad hindrar dig från att bli det? Du har ju sett att det fungerar.

*Lars* Det är inte opportunt.

*Cynthia* Du tänker på karriären.

*Lars* Nej, jag tänker på riskerna.

*Cynthia* Vilka risker?

*Lars* Jag tror vi går säkrare som självständiga från varandra. Om vi inte har ett öppet förhållande har folk heller inget att sladdra om.

*Cynthia* Du utesluter alltså inte ett hemligt förhållande.

*Lars* Tvärtom. Jag inbjuder dig, och det är vår enda möjlighet.

*Cynthia* Jag trodde att du älskade din hustru.

*Lars* Hon är död. Du finns här i levande form och är snyggare.  
*Cynthia* Tack för det, men ingen själ är vackrare än en själ utan kropp. Hon har blivit sitt eget ideal och kan helt uppgå i det.  
*Lars* Tills hon inkarnerar igen.  
*Cynthia* När hon gör det är det i avsikten att förverkliga sitt andliga ideal. Det finns inget annat skäl att inkarnera. Man ser att man kan göra något för att förbättra verkligheten med att tillföra den sitt ideal, den själ man är som fri från allt jordiskt, och då tar man på sig en materiell gestalt. Det är som ett äktenskap: ett oerhört risktagande på vinst och förlust, men man vinner åtminstone erfarenhet och lär sig en hel del på kuppen.  
*Lars* När kan vi ha nästa seans?  
*Cynthia* Torsdag?  
*Lars* Passar bra. Tror du min fru kan bli svartsjuk på dig för att jag anlitar dig?  
*Cynthia* Inte alls. Svartsjuka kan inte existera för de döda.  
*Lars* Jag tror dig. (*böjer sig fram och kysser henne*) Jag ville känna hur det känns att kyssa en odödlig.  
*Cynthia* Det kändes gott. Du kysser med ömhet.  
*Lars* Det var meningen. Vi kan göra det ordentligt i natt, om du vill.  
*Cynthia* Jag är för närvarande utan man, så det finns ingenting som hindrar.  
*Lars* Tack, ljuvaste översteprästinna.  
*Cynthia* Tacka Satan.  
*Lars* Kan han bli svartsjuk?  
*Cynthia* Det får vi se. (*De kyssas igen.*)

#### Akt IV scen 1. Som akt I scen 3.

*Klara* Vad ser du?  
*mediet* Här är en stackare som lider. Han önskar tala med sin fru.  
*Klara* Vem är hans fru?  
*mediet* En änka.  
*Dorotea* Kan det vara jag?  
*mediet* Vem var din man?  
*Dorotea* Han tog livet av sig. Han led av en förskräcklig sjukdom. Han skulle ha blivit invalid och paket för resten av sitt liv, och vården skulle ha kostat en förmögenhet. Hellre än att utsätta sin familj för den bördan tog han livet av sig.  
*mediet* Vad var hans sjukdom?  
*Dorotea* Det var en okänd nerv- och muskelsjukdom, som yttrade sig mest genom ständiga outhärdliga plågor.  
*mediet* Då är det han. Han klagar fortfarande. Det gör fortfarande ont. Han lider förskräckligt.  
*Dorotea* Hur kan han göra det när han är död?  
*mediet* Fantomsmärtor. Det är samma sak som när man blir amputerad. Det amputerade benet fortsätter att göra ont fastän benet är borta. Så lider ännu din man av sin kropp fastän hans kropp är borta.  
*Dorotea* Det är mycket märkligt.  
*Klara* Vad är?  
*Dorotea* Hans mor säger samma sak. Hon har drömt om honom och berättat, att han kommit till henne efter sin död och klagat på att det fortfarande gör lika ont, fastän han blivit av med sin kropp. Är det då ett straff för hans självmord? Men han gjorde ju en självuppoftande god gärning med att ta livet av sig. Hur kan han väl straffas för det?

*mediet* Nej, det är inget straff. Det är tyvärr bara naturligt. De flesta som dör slipper inte sviterna av sin kropp på ett tag efter döden, som kan dröja hur länge som helst. Vill det sig riktigt illa blir de hängande och slipper aldrig ifrån vad de dött ifrån.

*Dorotea* Hur länge skall han då behöva lida? Det är inte rättvist att han skall behöva lida efter sin död! Han led alldeles tillräckligt medan han levde!

*mediet* Det går över. Han måste ha tålmod. Och du måste ha tålmod med hans plågor. Tänk på honom i hans prövning, och det kanske lindrar. Böner hjälper alltid. Upphör aldrig att vara hos honom i dina tankar. Det är nog det enda som kan skänka honom lindring.

*Dorotea* Tack, det skall jag göra. Jag släpper honom aldrig så länge jag lever, tills jag får återförenas med honom efter min egen snara död. (*gråter*)

*Karl* Hur var det då med min hustru? Varför ger hon sig aldrig till känna?

*mediet* Tålmod, Karl. Även hennes tur måste komma, men andar kan inte tvingas fram.

*Karl* Jag litar inte på dig. Jag tror att du är en bluff. De flesta medier bara bluffar och spelar teater. Jag tycker inte om rollspel.

*mediet* Kommer hon inte fram så kommer hon inte fram. Det är väl bättre att jag konstaterar detta än att jag skulle försöka börja spela teater med att slå blå dunster i ögonen på er?

*Karl* Det är ju det ni gör! Fantomplågor efter döden! Vem kan väl tro på sådant dravel?

*Klara* Är ni inte nöjd så kan ni gå.

*Cynthia* (*har kommit in, har inte märkts tidigare*) Har du också vållat din hustrus död?

*Karl* Hur vet du det?

*Cynthia* Sådant känner man på sig. Du har ett moln över själen. Du känner skuld. Men du kan vara lugn. Hon hade dött i alla fall.

*Karl* Hur kan du vara så säker?

*Cynthia* Hon hade en dödlig sjukdom och ville dö själv. Du hjälpte henne på traven när hon aldrig upphörde att be dig om det. Det tragiska var att det var onödigt att ge henne dödshjälp. Hennes minuter var räknade i alla fall. Du snabbade inte på hennes ändalykt. Det gick på ett ut. Därför kan du inte tillmätas någon skuld, fastän du känner skuld.

*Karl* (*förundrad*) Hur kan du veta allt detta?

*Cynthia* Jag känner det på mig. Jag är ett medium, min herre, och jag är kvinna. Som medium har jag utvecklat min känslighet till det extrema och kan känna vilken människa som helst på andra sidan graven och vad hon känner, ty min empati sträcker sig långt bortom graven.

*Karl* Jag kan inte hjälpa det, men du låter faktiskt övertygande.

*Cynthia* Någon mer som söker hjälp?

*Klara* Är det någon ande som söker kontakt? Känn efter, Cynthia. Vill någon meddela sig? Det är viktigare, än om någon dödlig vill ha reda på en odödlig.

*Cynthia* Här är någon som undrar om hans ofullbordade livsverk tagits hand om.

*Klara* Vem söker han?

*Cynthia* Ingen särskild. Han ställer en allmän fråga. Han är ensam och dog tydligen ensam. Ingen tog hand om honom. Han undrar om någon hittat hans livsverk.

*Klara* Han måste söka någon. Han måste ställa sin fråga till någon.

*Cynthia* Han riktar sig inte till någon särskild. Han vill bara veta om någon vet svaret.

*Klara* Då kan vi inte hjälpa honom. Det vet väl du, Cynthia, att även en ande måste kunna precisera sig om han vill ha något resultat.

*Karl (skrattar)* Ha-ha! Säg det till anden! Fråga anden vad han menar egentligen! Det är ju bara han som kan veta detaljerna! Ha-ha!

*Klara* Skämta inte så grymt. Alla andar, eller åtminstone de flesta som söker kontakt med de dödliga, är djupt olyckliga.

*Karl* Ja, de söker ju kontakt emedan de lämnat ofullbordade livsverk och affärer efter sig.

*Klara* Till exempel.

*Lars* Ingen Laura idag?

*Cynthia* Jag beklagar, Lars. Hon har inte meddelat sig.

*Lars* Men var håller hon hus? Varför gömmer hon sig? Vad menar hon?

*Klara* Så där kan du inte hålla på. Då håller hon sig borta. Man kan inte ställa krav på en ande.

*Cynthia* Ta det lugnt, Lars. Hon kommer säkert fram igen.

*Lars* Är hon svartsjuk på dig?

*Cynthia* Det tror jag inte. Svartsjuka existerar inte på andra sidan graven.

*Karl* Var inte för säker. Min fru ofredade min älskarinna så fort hon var död.

*en gubbe* Älskarinnan eller din fru?

*Karl* Vad menar du, oförskämde gubbe?

*gubben* Ofredade din fru din älskarinna så fort älskarinnan eller din fru var död?

*Karl* Det säger ju sig självt!

*gubben* Nej, det gör det verkligen inte. Ingenting är självklart, om man inte preciserar det.

*Karl* Min fru, så klart!

*gubben* Vad gjorde din fru?

*Karl* Dog!

*gubben* Det vet vi. Vad gjorde hon mera?

*Klara* Plåga honom inte, Arnold. Det var antagligen hans avlidna fru som plågade hans älskarinna efter hennes död, inte efter hennes egen död, eftersom hon av allt att döma lever fortfarande, då Karl fortfarande nyttjar henne.

*Karl (uppretad)* Hur vet du det?

*Klara* Jag är själv ett medium, Karl, och kan läsa i synnerhet mäns själar. Det handlar alltid om samma sak: sex och otrohet.

*Karl* Vet hut! Är ni kvinnor bättre kanske?

*Klara* Vi kvinnor är precis lika liderliga men på ett annat sätt. Vi bedrar vanligen inte in flagrantia.

*Karl* Vet hut!

*Cynthia* Jag tror Laura är här nu, Lars.

*Lars (uppmärksam)* Vad säger hon?

*Cynthia* Hon säger att du inte behöver henne längre. Hon ber dig att lämna henne i fred.

*Lars* Lämna henne i fred! Det är ju hon som inte lämnar mig i fred!

*Cynthia* Så säger hon i varje fall.

*Lars* Jag kan inte släppa henne.

*Cynthia* Hon ber dig att göra det.

*Karl* Bara hon inte ber mig släppa min älskarinna är jag nöjd.

*Klara* Blanda inte ihop andarna, Karl.

*Karl* Vem kan skilja på dem? De ser väl alla bara ut som spöken!

*Klara* Det är inte så bara. En andes individualitet är mera utpräglad än en människas.

*Karl* Och hur kan du väl känna igen min hustru som aldrig har sett henne? Och hur kan du se henne nu när hon är osynlig?

*Cynthia* Det handlar om mörkersyn och blindsyn, inte om vad man ser med ögonen.

*Karl* Tror du inte jag fattar det?  
*gubben Arnold* Pass på, Karl, din hustru bevakar dig fastän hon är död.  
*Karl* Bara hon inte stör mig så får hon väl göra det då.  
*mediet* Andarna är missnöjda med er. Ni är inte seriösa.  
*Karl* Ska de börja gräla på oss nu också?  
*mediet* Ni tar dem inte på allvar.  
*Karl* Hälsa dem att de tar sig själva för mycket på allvar.  
*Klara* Då kan de hälsa hem.  
*Karl* Låt dem hälsa hem då. Hälsa dom där hemma. Jag börjar få nog nu av de här fjanterierna.  
*mediet* Det är bäst att vi avbryter sessionen.  
*Lars (till Cynthia)* Inget mer om Laura?  
*Cynthia* Hon håller sig borta. Nästa gång, Lars. Hon måste tas på rätt sätt.  
*Klara* Härmed förklaras sessionen avslutad. Det blir inget mer idag.  
*mediet* Andarna blev skrämde av publikens aggressioner.  
*Karl* Aggressioner! Vem blir inte uppretad av att få veta att ens döda hustru bevakar en?  
*Klara* Välkomna tillbaka nästa gång. Nu vankas det kaffe.  
*Cynthia* Kan du gå med på att sessionen är avslutad, Lars?  
*Lars* På villkor att vi återupptar den med det snaraste.  
*Cynthia* Du behöver fortfarande din Laura.  
*Lars* Vi är inte färdiga med henne ännu.  
*Klara* En kaffepaus, mina damer och herrar? *(Sällskapet reser sig för att gå till ett kaffebord. Plötsligt ringer det på. Någon går och öppnar. )*  
Vem är det, Hildur? Sessionen är avslutad.  
*Hildur (utanför)* Det är polisen.  
*Klara (något sordinerad)* Vad gäller det?  
*(Två poliser kommer in med Hildur.)*  
*polis 1* Vi söker en viss Karl Johansson.  
*Karl* Det är jag. Vad kan jag stå till tjänst med?  
*polis 1* Det gäller er hustru. Tyvärr är ni skäligen misstänkt för mord.  
*polis 2* Vi ber er komma med oss till stationen. Vi måste varna er, att allt vad ni säger kan komma att användas mot er.  
*Karl* Fan också!  
*Cynthia* Han har inte mördat henne.  
*polis 1* Vem har då gjort det? Problemet med brott där någon huvudmisstänkt bedyrar sin oskuld är att det väldigt sällan finns någon annan som kan ha gjort det.  
*Karl* Dock kan aldrig möjligheten uteslutas.  
*polis 1* Bara ni har haft ett tänkbart motiv.  
*Karl* Ja, ja, jag kommer med er, så får vi prata ut om saken. Dock måste jag få kontakta min advokat.  
*polis 2* Naturligtvis. *(Karl följer godvilligt med poliserna ut.)*  
*Klara* Det kallar jag ett störande element. Inte alls bra för kunderna.  
*mediet* Tur att de inte kom tidigare.  
*Hildur* Får vi dricka kaffe nu?  
*Klara* Ja, nu behöver vi verkligen kaffe.  
*mediet (till Cynthia)* Är du säker på att han inte kan ha gjort det?  
*Cynthia* Absolut. Hans egen hustru förnekar det.  
*Klara* Då så. *(De går in för kaffebordet.)*  
*Lars* Hur blir det med min seans?  
*Cynthia* Det går inte här, Lars. Hon vill inte. Vi måste mobilisera satanisterna och följa deras procedur om det skall kunna lyckas.  
*Lars* Med droger?

*Cynthia* Om det behövs.  
*Lars* Det är olagligt. Tänk om polisen kommer.  
*Cynthia* Du har inte dödat din hustru.  
*Lars* Det hade inte Karl Johansson heller, enligt din mening.  
*Cynthia* Du har det ännu mindre.  
*Lars* Ändå har jag vållat hennes död.  
*Cynthia* Oavsiktligt. Hon rädde lika mycket för det själv.  
*Lars* Jag kunde ha räddat henne.  
*Cynthia* Du var berusad.  
*Lars* Och du vill berusa mig igen för att jag skall kunna träffa henne?  
*Cynthia* Vi får se, Lars. Allt är möjligt, och när det gäller besvärjelser och gränsöverskridningar mellan liv och död till andra sidan är alla medel tillåtna.  
*Lars* Men farliga.  
*Cynthia* Inte nödvändigtvis.  
*Lars* Jag litar på dig.  
*Cynthia* Jag kan inte ens lova att det skall lyckas.  
*Lars* Gör vad som helst med mig, bara jag får försona mig med henne.  
*Cynthia* Jag skall göra mitt bästa. Men ingen kan hållas ansvarig för konsekvenserna.  
*Lars* Utom jag.  
*Cynthia* Inte ens du.  
*Lars* Bra, Cynthia. Jag tar vilka risker som helst.  
*Cynthia* Lyckligtvis vet jag vad det handlar om. Döden är inte värre än livet.  
*Lars* Det får vi väl se då.  
*Cynthia* Det är då man upptäcker livet. *(tar honom om armen, och de går till kaffet.)*

## Scen 2. Som akt III scen 1.

*Lars* Jag tycker inte om det. Jag har onda förningar, och det känns som att kasta sig ut för en avgrund utan botten, vars mörker oavlätligt bara kommer att tillta ju djupare man faller, men har jag något val? Det är ödet som fört mig därhän, och det finns ingen återvändo. Vem kan styra sitt öde? Ingen, utan det enda man kan göra med det är att lära sig av det, ty det finns som livets skola, för att man därav skall lära sig något inför evigheten, om man vågar använda sig av ett sådant övermodigt ord, ty ingenting är väl osäkrare än odödligheten? Men här kommer nu mina vänner. – Jag är glad, Klara, att du ändå ville delta som extra stand-in i detta kanske farliga experiment.  
*Klara* Cynthia försäkrar oss att det är ingenting att frukta.  
*Lars* Det är lätt att säga innan. Frågan är vad man säger efteråt. – Här kommer satanisterna.  
*Cynthia (helt klädd i svart, med luva, denna tills vidare avlagd, med diverse helt svartklädda och maskerade satanister i släptåg)* Var inte rädd, Lars. Det gör inte ont. Och du ville det själv.  
*Lars* Jag ångrar det nästan.  
*Cynthia* Vad exakt vill du uppnå?  
*Lars* Ett svar på mina frågor.  
*Cynthia* Som är?  
*Lars* Ett antal.  
*Cynthia* Kan du vara mera specifik?  
*Lars* Inte ännu.

*Cynthia* Nåväl, vi får göra så gott vi kan. Är ni redo, följeslagare? (*satanisterna nickar tyst*) Då äger vi att vidta förberedelserna. (*En av satanisterna frambär en större bägare med något fluidum som innehåll*)

*Lars* Måste vi?

*Cynthia* Det hör till ceremonin och underlättar saken. Bara drick, Lars, så går det fortare över.

*Lars* Du får det att låta så enkelt.

*Cynthia* Det behöver inte vara svårare än man gör det.

*Lars (tar ett djupt andetag och dricker. Sedan:)* Så har jag mottagit nyckeln till andevärlden och verkligheten bortom denna i form av en okänd drog utspädd i vin av dessa sataniska bröder, som jag hoppas att vet vad de gör. Självt vet jag det inte, men jag ser det som min enda möjlighet att någonsin komma till klarhet beträffande min avlidna hustrus öde.

*Cynthia* Du kan börja ställa frågor genast. Vi är alla berusade. Fatta varandras händer! Bryt inte cirkeln, vad ni än gör!

*bröderna* Åkalla Satan! Åkalla Satan!

*Cynthia* Det är redan gjort. Han är här. Det är Lars åkallan vi behöver, ty det är han som vill träffa sin hustru.

*Lars* Laura, är du där? Hör du mig?

*Cynthia* Vad vill du henne, frågar hon.

*Lars* Jag vill veta varför du ville dö. Jag har rätt att få veta varför du var så självbenägen. Du hade aldrig dött i våra sado-masochistiska orgier om du inte velat det själv. Så mycket vet jag och har jag förstått. Kom fram och förklara dig, om du vågar, Laura. Jag vill sluta grubbla över dina gåtor.

*Laura (framträder som vålnad)* Ingen kvinna kan förklara sitt eget mysterium. Du kan aldrig lösa det, Lars, och allra minst genom att plåga dig själv med att grubbla över det i all oändlighet. Jag är död och har gjort mitt. Nöj dig med det.

*Lars* Men varför ville du dö, och varför försökte du ta livet av dig? Vi hade aldrig kommit in i drogsvängen om du inte hade velat det själv.

*Laura* Varje kvinna är självmordsbenägen. Det hör till kvinnans natur. Hon måste ha kärlek, och om hon inte får den måste hon vända sig till döden för rådgivning och tröst som en möjlig utväg ur dilemmat med att nödgas leva utan kärlek.

*Lars* Vill du påstå att jag inte älskade dig?

*Laura* Lars, du älskade mig för mycket. Du älskade ihjäl mig. Du tog inte hänsyn till mig. Det gör ingen man när han älskar, utan han bara kör blind på och har inte en aning om hur ont det gör, en smärta som med tiden kan bli outhärdlig om man aldrig tillåts återhämta sig emellan. Du var en av de värsta. Du lät aldrig någon vila, för du vilade aldrig själv, och därför måste alla andra dansa lika mycket som du själv, hur litet de än orkade.

*Gertrud* Skryt lagom. Din man var ingenting mot min. Han om någon älskade verkligen ihjäl mig. Han lämnade mig aldrig i fred utan måste alltid prompt ha mig redo för sina våldtäkter närhelst han behagade. Han hade rätt att våldta mig när han ville, för vi var gifta, menade han, som om giftermålet var till för att beröva kvinnan alla hennes mänskliga rättigheter. En mänsklig rättighet har aldrig tagits till protokollet eller ens noterats, nämligen människans rätt till att säga nej. Man får bara säga ja, och säger man nej körs man över eller skrotas man.

*Laura* Vem är du?

*Gertrud* Ni känner min man. Han sitter där, eller rättare sagt står.

*Karl (maskerad med huva)* Gertrud! Det är du!

*Gertrud* Hur gick det hos polisen? Åkte du fast? Blev du åtalad? Kommer du att dömas för mordet på mig?

*Karl* Du vet att jag inte gjorde något sådant.

*Cynthia* Eftersom du är här, Gertrud, och Karl också är här, så berätta vad som hände. Kanske vi kan lösa ett mysterium här.

*Laura* Jag trodde jag hade förkörsrätt här som kom fram först.

*Cynthia* Det här är mera akut, för Karl har hämtats av polisen misstänkt för mord på dig, Gertrud. Jag vet att du från andra sidan graven inte kan ljuga. Så säg oss vad som hände.

*Gertrud* Jag hade inget val. Jag kunde inte härda ut längre. Karl använde mig för mycket. Då skaffade jag mig till slut en liten dos cyankalium att ta till i nödfall. Med den som vapen kunde jag utfundera olika sätt att hämnas på honom en gång för alla. Så jag skaffade en ordentlig livförsäkring, så att Karl skulle få rikligt betalt om jag dog. Jag hade ändå ingenting att leva för, vi var utan barn, och för honom var äktenskapet bara en ursäkt för sex, som han menade sig ha all rätt att bruka när som helst vare sig jag ville eller inte. Till slut en dag fick jag nog, så jag höllde mitt cyankalium i hans dricksglas på nattduksbordet och drack det själv när han inte såg men utan att lämna mina fingeravtryck på det, jag tog det med lakanet, så att bara hans fingeravtryck fanns på glaset. Därför har han blivit misstänkt. Ingen annan hade något motiv att mörda mig, medan han med min kraftiga livförsäkring hade solklara sådana. Och hans fingeravtryck på dricksglasets med cyankalium i, som jag hade dött av. Det kunde inte bli enklare. Jag var ju redan döende ändå utan att han visste det. Så jag dog och blev befriad och lämnade honom ensam kvar med mitt helvete, som *han* hade givit mig.

*Cynthia* Ack, du är infernalisk, Gertrud.

*Gertrud* Nej, bara kvinnlig. Har inte vi kvinnor rätt att hämnas åtminstone efter döden om det inte går i själva livet?

*Monica* Ska du säga, din liderliga gamla vamp till kossa. Om någon hade rätt att hämnas och ta käl på sin man, så var det jag, men jag brukade en mera raffinerad metod.

*Cynthia* Inte en till!

*Monica* Ni kallade ju på oss. Ni är ju till och med påverkade för att kunna känna oss. Ni får skylla er själva som ställde till med en seans. Vi kvinnor som plägats ihjäl av våra män är en tallös skara som mer än fyller hela helvetet. Ändå finns där så väldigt mycket mer.

*Cynthia* Vad du än gör, stackars osaliga ande, så kalla inte ner fler osaliga systrar hit, för då tar det aldrig slut.

*Sulamit (i burkha)* Skulle vi inte få klaga och passa på tillfället, vi som utsatts för hedersmord? Är vi mindre kvinnor och offer för att vi är muslimer? Är det inte tvärtom desto mera berättigat för oss att klaga vårt ve inför hela världen, när vår religion fördömt oss och vägrat oss all rätt, bara för att vi dömdes till att bli offer för hedersmord?

*Cynthia* Inte en till!

*Sulamit* Nej, vi äro tusenden, o Cynthia, vårt hopp och medium som vår ödessyster, som kan förstå oss och förmedla vår kontakt till mänskligheten från hopplöshetens mörker på andra sidan utan någon chans till rättvisa. Vi mördades kallblodigt som Othello mördade Desdemona bara för misstankens skull, och misstanken berättigade till mord och gjorde mordet till laglig avrättning genom islams lagar, bara för att vi var kvinnor.

*(En hel skock av burkhaklädda döda kvinnor strömmar in.)*

1 Hör oss! Ingen annan hör oss!

2 Vi lever fastän vi är döda!

3 Vi kräver upprättelse, fastän vi aldrig kan få den!

4 Gud är död som lät oss dö för ingenting!

*Cynthia* Vi måste bryta den här seansen. Det kan inte hjälpas. Vi drunknar annars i de dödas orimliga krav.



*Lars* Men de är inte orimliga. De är allesammans oskyldiga offer och har rätt att göra sig hörda.

*Cynthia* Men vi storknar i deras anlopp, och vi kan ingenting göra för dem alla. (*bryter seansen. Genast försvinner alla, och allt blir ljusst.*) Jag beklagar, Lars. Det var ingenting annat att göra.

*Lars* Händer det ofta?

*Cynthia* Nej, ytterst sällan. Det händer någon gång att en eller två extra oinbjudna infinner sig, men aldrig att vi lyckas sätta fart på en hel massa osaliga andar, som formligen överväldigar oss. Det har jag inte varit med om förut, utom en gång.

*Lars* När då?

*Cynthia* Det var vid *Estonias* undergång. Efter den katastrofen var jag ständigt ansatt av osaliga offer som hängde i luften i limbo och inte visste vad de skulle göra av sig själva, då deras liv så abrupt hade avbrutits och de hade tusen saker ogjorda och ofullbordade i livet. Då uppstod en liknande situation av osalig trängsel, och den varade i veckor. Jag tror inte att dessa återkommer.

*Lars* Och jag avbröts i kontakten med min fru.

*Cynthia* Jag beklagar. Det gick inte på det här sättet, Lars. Vi kan inte använda oss av spiritisterna, för då är risken att vi utsätts för massanstormning än en gång. Har de en gång funnit en kanal så släpper de den inte, om den fortsätter att fungera.

*Lars* Knepigst.

*Cynthia* Minst sagt.

*Lars* Men jag kan inte släppa henne.

*Cynthia* Det finns ännu en chans. Vi ska försöka igen men utan spiritisterna och bara satanisterna.

*Lars* Har det bättre chans att lyckas?

*Cynthia* Då kan koncentrationen bli bättre, och det lämnas inte lika många dörrar öppna, utan bara den väsentliga.

*Lars* Du ger mig hopp.

*Cynthia* Vi har börjat, Lars. Då måste vi slutföra projektet. Vi kan inte inleda en kontakt med andra sidan och inte följa upp den. Så länge hon ännu har något att komma med så måste vi vidmakthålla kontakten och odla den, tills hon ger sig iväg och går vidare.

*Lars* Tack, Cynthia. Så du tror ännu vi kan komma någon vart med detta?

*Cynthia* Ämnet är inte avslutat, och de andliga resurserna är inte förbrukade. Tvärtom, kommunikationen har blivit avbruten, vilket kräver dess fortsättning, ty i den metafysiska världen kan ingenting lämnas åt slumpen hängande i luften. Både hon och du måste bli nöjda.

*Lars* Tack, Cynthia.

*Cynthia* Tack, alla ni andra, som till har hjälpt. Det uppstod oväntade komplikationer, men vi kom en god bit på väg tack vare er hjälp. Vi ska inte mera besvara ert spiritistiska center här, men vi hoppas på fortsatt hjälp från er satanister.

*Harry* Den hjälp som vi har erbjudit kan vi inte ta tillbaka förrän aktionen är avslutad.

*Cynthia* Tack, Harry. Alltså, mina vänner och Lars, fortsättning följer hos satanisterna. (*allmän upplösning*)

## Akt V scen 1.

*Lars* Hur ska jag kunna tro på dig? Allt vad du står för är ju bara bluff och bedrägeri. Hur kan du vänta dig att jag ska kunna ta mytiska sagofigurer på allvar? Det finns ju ingenting absurdare än satanismen.

*Cynthia* Har du något val?

*Lars* Vad menar du?

*Cynthia* Du är ju besatt av din avlidna fru och hennes mysterium. Du har fått kontakt med henne genom oss, och du vill fortsätta ha kontakt med henne, hur överklig denna kontakt än verkar. Jag försöker bara hjälpa dig.

*Lars* Du tar ju faktiskt ingenting betalt, och du ska ha heder och ära och tack för din beredvillighet. Ja, du vill faktiskt hjälpa mig i min utsägliga nöd. Men jag kan aldrig bli satanist. Alla era fantasidemoner som Belial och Azazel, Leviathan och Belsebub, Belfegor och allt vad de heter är ju bara meningslösa fantasifoster. Och sådant tror ni på.

*Cynthia* Vi tror inte på någonting, men vi accepterar allt. Mycket av dina problem kommer av att du självsvåldigt begränsar dig själv och inte tillåter dig själv att öppna dig. Se mig mera som en psykologisk terapeut än som satanist. Jag vill bara hjälpa dig.

*Lars* Så jag skall utlämna mig åt era hokuspokusbesvärjelser och delta i en seans med maskerade bödeliknande varelser utan egon för att ge mig hän åt okända andars godtycke.

*Cynthia* Det är vad alla seanser handlar om.

*Lars* Jag har inget val och inget att förlora. Gör vad ni vill med mig, bara jag får behålla kontakten med min stackars förlorade älskade livskamrat.

*Cynthia* Då tror jag du är mogen. Är du redo?

*Lars* Jag är redo.

*Cynthia* Bra. Allt är klart där inne. Det är bara att sätta i gång.

*(Väggarna öppnas, och de träder in i ett rum där en grupp kåpklädda maskerade satanister väntar under tystnad.)*

*Lars* Det här känns som att gå till sin egen operation eller avrättning. Vad väntar ni er av mig att jag skall göra?

*Cynthia* Vi ber dig lägga dig på bordet.

*Lars* Med kläderna på?

*Cynthia* Ja, håll dem på. Vi skall inte offra dig eller göra något med dig. Vi vill bara ge dig möjlighet till en uppgörelse med din hustru.

*Lars* Vad för slags uppgörelse?

*Cynthia* Du har något ofullbordat med henne.

*Lars* I högsta grad. *(går fram till bordet och lägger sig frivilligt på det på rygg)* På rygg?

*Cynthia* Ja. Bara slappna av. *(Hon ikläder sig en svart kåpa med kapuschong och höljer huvudet med denna.)* Jag kan inte garantera någon framgång, men vi skall se vad vi kan göra. Huvudsaken är att du får vara ensam med henne utan att andra andar stör.

*Lars* Ja.

*Cynthia* Då inleder vi seansen. *(Alla sätter sina händer på bordet omkring Lars så att de vidrör varandra med händerna och bildar en kedja.)*

Jag åkallar dig, mästare och urande, alltings skapare och upprätthållare, livets utmanare och prövningsman, domare och förgörare, vår allsmäktige urkraft kallad Satan och ber dig personligen närvara och hjälpa oss med att åter få denna man och hans avlidna älskade i kontakt med varandra.

*satanist 1* Hör vår bön.

*satanist 2* Vi åkallar dig med hela vårt väsen.

*satanist 3* All vår andliga energi beror av dig och återgår till dig.

*satanist 4* Ge oss kraften att uthärda den andliga manifestationen av den andliga personen i fråga.

*Cynthia* Kalla på henne, Lars.

*Lars* Jag åkallar dig, min enda älskade.

*Laura* Åter stör du mig, din stackars fäfänga sentimentalist. Vart vill du komma egentligen?

*Lars* Jag vill bara ha dig och behålla dig, då jag aldrig kan älska någon annan.

*Laura* Du är en narr som stör mig i onödan. Jag är färdig med mitt lämnade liv. Varför kan du inte lämna mig i fred?

*Lars* Jag vill behålla dig. Jag vill bara älska dig. Jag kan inte leva utan dig.

*Laura* Dö då och håll mig sällskap.

*Lars* Ingen skiljs frivilligt från livet.

*Laura* Du skilde mig frivilligt från livet.

*Lars* Det var ett misstag. Det var inte meningen. Vi visste inte vad vi gjorde. Det var en olyckshändelse. Förlåt mig.

*Laura* Det var roligt så länge det varade.

*Lars* Var det? Var det inte mest bara ett utdraget självplågeri? Älskade du mig någonsin?

*Laura* Jag tyckte synd om dig. Jag ömkade mig över dig som en moder över ett barn. Ja, jag älskade dig men kunde aldrig älska dig tillräckligt. Därför skildes jag från dig av ödet. Jag vet inte om jag ville det själv, men här är jag nu, och vi är hopplöst åtskilda av gränslandet mellan livet och döden. Jag kan inte komma till dig. Du kan bara komma till mig.

*Lars* Kan jag det? Lovar du det? Det är inte bara inbillning och ett annat djävulskt sataniskt bedrägeri?

*Laura* Det får du se om du vågar ta steget. Bara så kan du få veta sanningen. Satan är sanningen, den naknaste, ohyggligaste sanningen, den renaste sanningen, ingenting annat. Antingen tål du den eller inte.

*Lars* Vem kan tåla den?

*Laura* Alla måste tåla den förr eller senare. Ingen kan undslippa den. Den kan bara bli uppenbar på andra sidan. Så länge man är fast i köttet är man beroende av fällan man själv har valt och är då hopplöst begränsad i sina uppfattningar om verkligheten. Gör vad du vill, men jag kommer inte mer till dig tillbaka. Du får komma hit om du vill ha mig.

*Lars* Jag vill ha dig här!

*Laura* Omöjligt. Vi kommer ingen vart. Bryt seansen. Jag har inget mer att säga dig.

*Cynthia* Har du något mer att säga henne?

*Lars* Jag måste fundera över detta.

*Cynthia* Skall vi bryta seansen?

*Lars* Det tycks mig som att hon redan har gjort det.

*Cynthia* Varde så. Släpp kontakten. Lämna den avlidna i fred och låt henne återvända till Hades skuggor. Vår vän har valt att stanna levande kvar hos oss tills vidare. Bröder, ni kan gå.

*(De maskerade satanisterna avlägsnar sig.)*

Hur mår du?

*Lars* Hörde du allt vad hon sade?

*Cynthia* Jag förstod det.

*Lars* Vad ger du mig för råd?

*Cynthia* Lars, du är besatt av henne. Du har låtit henne bemäktiga sig din kropp och din själ. Din enda väg tillbaka till livet är att avsvärja dig henne.

*Lars* Hur ska det gå till? Hur kan jag göra det? Jag älskar henne fortfarande.

*Cynthia* Jag bara säger som det är. Ert förhållande var som de flesta förhållanden, lika sado-masochistiskt som det var beroende av sex. Du fortsätter att plåga dig med dess tortyr. Avsvärj dig henne, och du slipper henne.

*Lars* Jag kan inte skiljas från henne.

*Cynthia* Du kommer alltid att älska henne, och ni kommer alltid att vara vänner. Det är besattheten och beroendet du måste befria dig från.

*Lars* Men hur skall jag kunna trösta mig?

*Cynthia* Du kan ta mig.

*Lars* Och bli satanist? Du skämtar.

*Cynthia* Naturligtvis inte. Med mig vinner du Satan och hela universum. Vår makt och dess möjligheter är utan begränsningar. Jag är din om du vill ha mig, och jag lovar dig att en kvinna som jag som gav dig Satan och universum på köpet är bättre än en avliden hustru som svek dig.

*Lars* Hur svek hon mig?

*Cynthia* Med att dö.

*Lars* Vill du påstå att hon gjorde det frivilligt?

*Cynthia* Hon lät dig plåga henne till döds så att hon kunde locka dig till andra sidan genom självmord och sålunda alltid behålla dig för sig själv.

*Lars* Du skämtar.

*Cynthia* Jag är kvinna och förstår kvinnorna. En kvinnas själ är mäktigare än hennes kropp. När hon väl har vunnit dig med sin kropp är hon inte nöjd utan vill även ha din själ och helst för evigt. Varje kvinna är i längden ute efter mäns själar och samlar på dem. Det är deras liv. Mitt råd är att du glömmer den döda och ägnar dig åt dem som lever.

*Lars* Måste jag bli satanist för det?

*Cynthia* Det måste du inte alls.

*Lars* Får jag ändå behålla kontakten med min avlidna älskade?

*Cynthia* Hon kan inte göra dig någon skada, om en levande förankrar dig i den materiella verkligheten.

*Lars* Kan jag lita på dig?

*Cynthia* Jag försöker bara hjälpa dig.

*Lars* Tack, Cynthia. Då är jag villig att förtro mig åt dig.

*Cynthia* Jag kan lova dig att du aldrig kommer att ångra dig.

*Lars* Är det för att du är satanist?

*Cynthia* Många erfarna satanister menar att Satan är en kvinna.

*Lars* Kom då, min nya älskade. Låt oss pröva våra vingar i Satans tjänst.

*Cynthia* Säg bara till om du behöver fler seanser och sessioner. Jag är här för att hjälpa vilsna dödliga till rätta.

*(De går ut.)*

*Slut.*

*(januari-juni 2011)*